

Drogues del nou segle

S'acaba el regnat de l'èxtasi, i comença el de les seues filles. Drogues més al·lucinògenes que amfetamíniques, substàncies més caòtiques que lúdiques, combinacions tòxiques que més aviat afavoreixen el coma que el ball. És el nou hedonisme químic, directe cap al deliri.

És final d'estiu. Asseguts en una de les zones de platja de Cullera (Ribera Baixa) trobem un xicot que té quasi trenta anys i la seua dona, i un parell d'amics més. Tots amb uns ingressos raonables, els propis de la gent que ha fet una bona butxaca domèstica treballant un dia rere l'altre. La mateixa gent que, quan arriba el cap de setmana, necessita donar un sentit a aquest esforç procurant-se experiències ràpides i presumptament especials: les que proporciona l'ús recreatiu de la droga, el vehicle més directe per prendre vacances de la pròpia vida durant unes hores llargues i intenses. Els quatre han descobert fa uns deu anys aquesta manera d'escapar. Els quatre la continuen practicant regularment, sense pensar ni un minut a canviar de costum. Forma part de la seua vida, i, d'alguna manera, la complementa, li dona un sentit. Aquella jornada, la nit bullia de manera previsible a la pista d'un local a l'aire lliure (una mena de *merendero* transformat en una mena de disco-mòbil estable). Els quatre es miraven aquella pista com qui es mira una pel·lícula que ja ha vist massa vegades en una sala de cinema a la qual no pot deixar d'acudir. El gram de cocaïna ja consumit entre els quatre, l'alcohol ingerit des del sopar, la patxanga que salta dels altaveus, tot sensacions que relacionen amb el plaer... i amb l'avorriment. Fins que s'hi acostava un que coneixen, un *camell*. Obre la mà, els mostra una mena de bolets secs.

—Són al·lucinògenes. Si en mengeu un per a cada dos, flipareu.

I ho feren. La xicota, al cap d'una estona va començar a veure de color blau el seu company. De primeres es va espantar. Després va començar a riure com si s'ha-

guera tornat boja. Més tard, definitivament, es va estabilitzar, i la rialla es va convertir en un espasme regular dins d'unes normes de control. Quant al seu home i als altres... Començaren a ballar com si foren nens de dos anys que aprenueren a caminar, i es llançaren el whisky d'un a la cara de l'altre. Després van veure les cambres d'un color "verdós", i en la pista es van fer un lloc empenyent la gent sense parar de riure. "Tens la sensació —conta un d'ells— que no ets molt real, com si estigueres en un somni; saps que allò que sents, una rara eufòria, és de veres, però que no forma part de tu; és, més o menys com si anares de *tripi*, però no descontroles tant; això al principi, és clar."

Perquè després, en mesos successius, van tenir altres experiències amb bolets. En una ocasió un dels amics va vomitar sobre el cos d'un altre fins que de la boca només li eixia líquid transparent. La parella de nòvios quasi acaba pegant-se enmig d'una pista. Descobriren que la barreja amb coca els procurava una taquicàrdia brutal, i que el color blau o verd amb què veien la gent prompte es convertia en marró, i fins i tot en negre. "Ho deixarem estar, això de menjar bolets cada setmana, tot i que s'ha passat molt de moda fer-ho", comenta un altre dels amics consumidors. "Però no ho hem deixat del tot, perquè no volem perdre tot allò que hem descobert menjant-ne." I què heu descobert? "És com fer un pas més; l'oportunitat de canviar el rotlle de les drogues que havies dut fins ara."

L'emoció del caos. Aquest és el joc que, des de fa uns anys, abunda en el món de les drogues de cap de setmana: consis-

Si hi ha una droga brutal, aquesta és la *Special K* o *ketamina*, un anestèsic per a cavalls que té poderosos efectes al·lucinògens en les persones. Desdobla ment i cos, i pot produir l'efecte en l'usuari que viu una mena de viatge astral. Aquest efecte es coneix com *k-hole*.

teix a afegir a l'efecte amfetamínic de les drogues nocturnes ja tradicionals —cocaïna, *speed* o pastilles d'èxtasi— una sensació brutal al·lucinògena que evoca el que, anys enrere, produïen entre molts joves drogues avui satanitzades com l'LSD o l'heroïna. Així, l'inconscient hàbit d'establir un policonsum toxicològic el cap de setmana —pràctica que es va consolidar la passada dècada—, ara es nodreix de nous i radicals elements. S'hi uneixen passat i present en un nou futur d'evasió delirant, potser com a metàfora de la representació grotesca de la incomunicació i de la rapidesa autodestructiva que defineix l'actualitat social d'occident. A finals dels vuitanta i durant els noranta, la "ruta del bakalao", i després l'anomenada "cultura de club", anaren amarant la joventut de la veneració a les discoteques com a forma ja no d'entreteniment sinó com a opció de vida. El combustible per a recórrer els distints circuits de discoteques no podien ser els opiàcs, perquè el

que el consumidor necessitava era "canya", marxa, força, ràbia hedonista. La cocaïna i, sobretot, les drogues sintètiques s'imposaren com un complement idoni perquè l'usuari poguera evadir-se abans i més lluny que ningú. Però aquest model es va esgotar amb la democratització de les substàncies eufòriques, que han arribat als estrats més mediocres, grisos i fins i tot marginals de la societat.

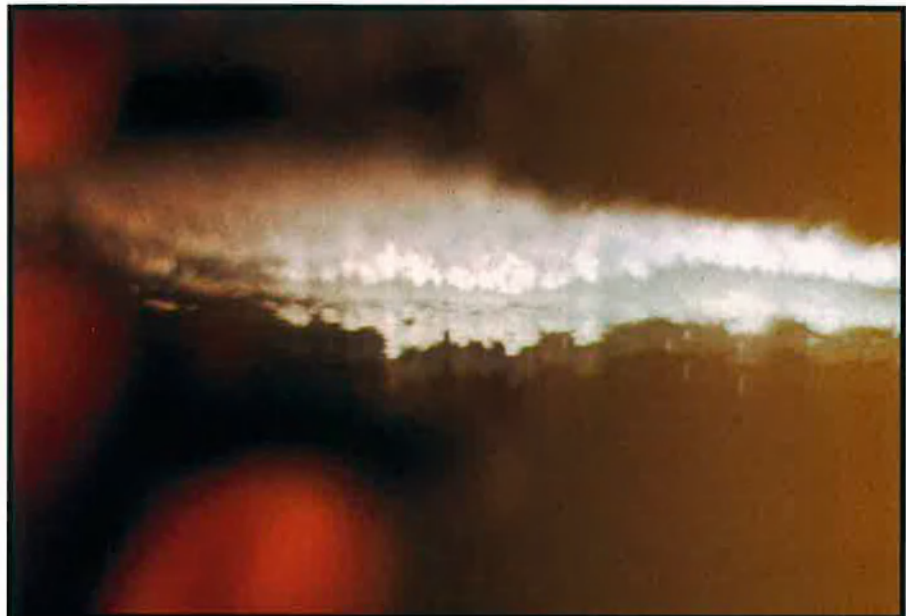
Més enllà. No obstant això, la música dels clubs ha apostat cada vegada més per la repetició hipnòtica, per una relació amb els estats de trànsit, per una evasió de l'individu centrada en la introspecció, no en la comunicació. I mentre la massa es dedicava a devorar pastilles i ensumar cocaïna de manera salvatge, els qui volien destacar en la discoteca s'adonaren que encara necessitaven més. I en l'univers col·lectiu dels discotequers de finals dels noranta, els més agosarats començaren a invocar drogues maleïdes com l'he-

roïna. En realitat, n'invocaren els efectes, perquè la droga concreta està massa criminalitzada i satanitzada per recuperar-la comercialment —els índexs de consum avui són gairebé ridículs, i ha quedat només com a mercaderia de vells ionquis de tota la vida que encara no han mort: els joves toxicòmans marginals s'enganchen a la base de cocaïna—; però els discotequers —o *clubbers*— no volien renunciar als efectes amfetamínics de les drogues ja conegudes; senzillament n'hi volien sumar d'altres durant les seues nits eternes. Així, a poc a poc començaren a experimentar amb substàncies que, a banda de fer-los ballar, els feren també volar, en el sentit més lisèrgic possible. Volien distingir-se de la resta fent el viatge més enllà de les portes de la percepció d'altres èpoques, però dins dels paràmetres d'una festa de cap de setmana. Volien una última i nova expressió en el mercat de l'escapisme de la pròpia existència. I s'hi abocaren.

Ara, aquesta ja no és només una pràctica de discotequers pioners, la massa de joves de classe mitjana que, arreu de casa nostra, busca diversió gregària cada cap de setmana; ara també es dedica a combinar experiències al·lucinògenes amb les amfetamíniques més habituals.

És, doncs, qüestió de temps perquè aquesta opció arribi als adolescents de classe obrera dels recreatius i les megadiscoteques *makinorres* de la perifèria urbana i dels polígons de poble. Però, de moment, aquests usuaris de droga es dediquen majoritàriament a la barreja estrictament eufòrica de cocaïna, anabolitzants, cànnabis i pastilles d'èxtasi en quantitats desmesurades. Si bé la cocaïna manté un preu de mercat estable però més o menys elevat –30 euros el mig gram, que és la dosi mínima que es ven al client–, els èxtasis han baixat fins a un preu irrisori. Una pastilla pot costar fins i tot 3 euros (a finals dels vuitanta es venien a 5.000 pessetes, és a a dir, a uns 30 euros d'avui), aspecte econòmic que facilita el consum insensat de cinc, sis o deu pastilles en una nit entre molts adolescents sense recursos d'avui.

Obrir el comerç. En canvi, la gent que té entre vint i trenta anys prefereix altres coses. “Les pastilles només les compren els adolescents, gent de quinze, setze, divuit anys; la pena més gran vol distingir-se, no vol fer-se la mateixa droga que els xiquets”, comenta un traficant eventual de l'Horta, especialitzat en noves substàncies. “La gent del ‘rotllo’ ara estem obligats a oferir més d’una droga si volem comptar, perquè la clientela ho vol tot: vol rotllo marxa i vol rotllo de flotar, de flipar; vol divertir-se en el sentit de ballar, però també arriscar-se a entrar en coma.” “Això sempre s’ha donat –afegeix–. Quan va aparèixer l’èxtasi a la fi dels vuitanta, en les discoteques d’Eivissa, Barcelona o València ja hi havia els més moderns, que volien destacar consumint més pastilles que ningú per acostarse al límit; es tractava de sentir aquella sensació tan forta, la sensació que estàs a punt de tenir un infart però que al final no el tens. És com si et llançares en caiguda lliure cada cap de setmana, sabent que, quan l’hostia està molt a prop, obriràs el paracaigudes i et salvaràs.”

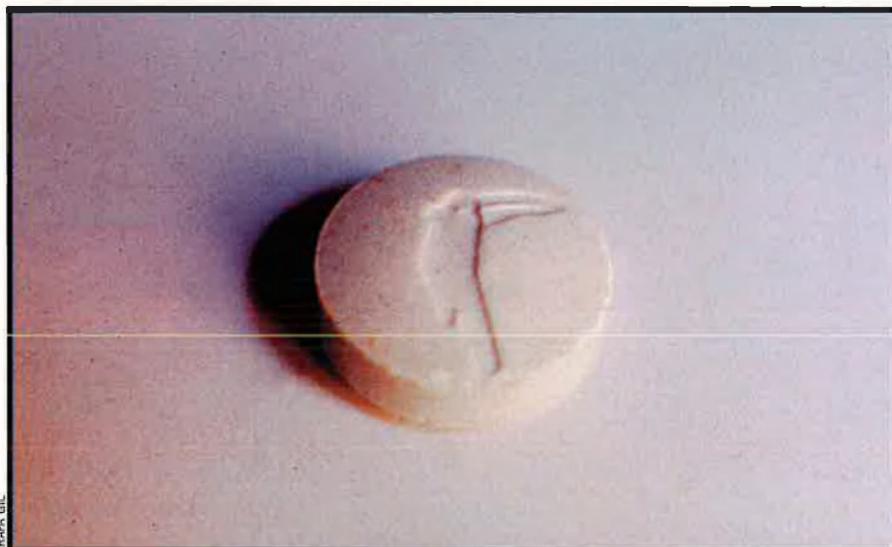
A dalt, la coca, la droga que els discotequers barregen amb qualsevol substància nova. Els seus efectes eufòrics encaixen amb les sensacions líeàrgiques que proporcionen drogues tan diferents com el *crystal* o la *ketamina*. A sota a l'esquerra, la revista més important anglesa de tendències en discoteques, *Mix Mag*, que ha dedicat un número especial a les noves drogues que arrasen a Anglaterra. La cocaina cobra poder, i l'èxtasi té encara un fort protagonisme, però triomfen, sobretot, els bolets màgics i el GHB o èxtasi líquid. A sota a la dreta, l'MDMA o *crystal*, que inicialment es traficava en càpsules. Els usuaris les obrien i en xuclaven el contingut, amb prevenció. Els efectes són molt més intensos que els de l'èxtasi en pastilla.

“En canvi, ara –opina–, la gent comença a practicar aquest esport de risc utilitzant paracaigudes foradats.” Trauït: les noves drogues que transporten l'usuari més enllà dels límits de la consciència són molt més arriscades, perilloses i imprevisibles que les pastilles d'èxtasi. “Però també t'ofereixen experiències molt més intenses –filosofa el ca-

mell–, i quan et mors, allò que t'emportes a la tomba són les experiències que has tingut.”

Observem l'exemple dels bolets al·lucinògens, que es venen a uns 17 euros al carrer. En realitat, es tracta del fong anomenat *Psilocibe*, una varietat que conté les substàncies al·lucinògenes de psilocibina i psilocina, que és com extracte

RAFA GIL

Les pastilles d'èxtasi han baixat tant de preu que qualsevol les pot comprar. Començaren venent-se a 30 euros, i ara un adolescent les pot aconseguir per 3 euros en el seu barri.

d'LSD en miniatura. Consumir-ne pot arribar a produir sinestèsies, és a dir, sensacions com les d'olorar colors o veure sorolls. Es poden comprar ja pràcticament en molts locals nocturns de tot arreu i, de manera oberta, per Internet. El cultiu i comerç de qualsevol tipus de bolet és legal, raó per la qual n'ha proliferat la venda a través de la xarxa, sobretot dels que tenen més càrrega al·lucinògena. Ara bé, quan estan eixuts, es converteixen en substàncies manipulades —els camells les venen així, dins de bossetes— i es consideren il·legals. Qui ha estat durant molts anys director del servei d'informació de l'Institut Nacional de Toxicologia, el psiquiatre José Cabrera, ha insistit a advertir que una sobredosi pot arribar a produir símptomes reals —i du-

radors— d'esquizofrènia. El mateix Cabrera ha declarat en més d'una ocasió que els usuaris actuals de droga busquen "estats més transcendents que els puguen fer traspasar les sensacions que havien descobert amb el consum d'èxtasi anys enrere".

Una de les primeres noves substàncies que va facilitar aquest "anar més enllà" va ser el GHB, conegut com èxtasi líquid, amb el qual, si l'usuari es passa de dosi, es queda inconscient. "La 'gràcia' —comenta un consumidor— és que la dosi que et col·loca i la dosi per entrar en coma estan molt pròximes, i has de fer equilibris per no passar-te." Una altra substància també d'efectes molt forts que ha cobrat popularitat en els darrers anys és la *ketamina*, cara substància —més de

60 euros el gram— coneguda també com *K* o *Special K*. Va començar, com gairebé tot, a moure's en els clubs gai, i ara és usual en molts locals. Es tracta, encara que al lector li puga costar de creure, d'un anastèsic per a cavalls i vaques. Es pot aconseguir en format líquid o en pols. Si el client se n'injecta, cau rodó. Si en consumeix pel nas, pot arribar a creure que ha eixit del propi cos en un viatge astral. Aquest efecte és bastant comú, i s'anomena *k-hole*. També pots morir, és clar. O quedar-te penjat per a un llarg temps.

Una cosa semblant pot succeir amb l'última sensació del mercat: l'anomenat *crystal*, o síntesi pura de MDMA, que es ven en bossetes i que cal consumir banyant-se el dit, sucant els grànuls de la droga —es ven en pols cristal·litzada— i xuclant-ho després. "Si et passes, vomites, segur", apunta un que en pren amb regularitat. "Et cagues damunt i caus de cap enmig de la pista." Barreges de moda a Europa, com les d'èxtasi amb *viagra*, com la de cocaïna amb el consum de quatre o cinc pastilles ingerides de colp, o el de bolets al·lucinògens amb alcohol i *speed*, poden tenir efectes encara més brutals. Els trastorns d'aquestes drogues potser no seran gaire físics, com els que els hospitals i els centres de desintoxicació han conegut fins ara. Seran més aviat psíquics. El psiquiatre José Cabrera ha advertit que potser, al nostre voltant, estiga conformant-se ara mateix una generació de futurs dements. A hores d'ara, ningú no és capaç de contradir-lo.

Joan M. Oleaque

E S P A I M O M A

1994 **ALBENA** 2004
10 ANYS

MANDÍBULA AFILADA de l'11 al 23 de maig
Dimarts 11 estrena a les 22,30h. Dimecres i dijous a les 20,30h.
Divendres i dissabte a les 22,30h. Diumenge a les 20,00h.

CURRÍCULUM del 26 al 30 de maig
Dimecres 26 estrena a les 22,30h. Dijous a les 20,30h.
Divendres i dissabte a les 22,30h. Diumenge a les 20,00h.

BESOS del 2 al 6 de juny
Dimecres 2 estrena a les 22,30h. Dijous a les 20,30h.
Divendres i dissabte a les 22,30h. Diumenge a les 20,00h.

902 10 12 12 **ENTRADA**
CAIXA CATALUNYA

Preu d'entrada 15 euros.
oferta especial!!! Preu 2 x 3 30 euros (consulteu a la taquilla) Tel. 96 366 50 85